

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te sudske savjetnice Maje Novosel, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja L. H. d.o.o., Z., zastupan po direktoru H. K., protiv tuženika Povjerenika za informiranje, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe H. Š., Z., kojeg zastupa odvjetnica S. D., Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 15. travnja 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja tuženika, klasa: UP/II-008-07/20-01/382, urbroj: 401-01/14-20-1 od 27. svibnja 2020.

II. Nalaže se tužitelju L. H. d.o.o. da zainteresiranoj osobi H. Š. iz Z. naknadi trošak upravnog spora u iznosu od 2.500,00 kn u roku od 15 dana od dana dostave ove presude.

Obrazloženje

1. Osporenim rješenjem tuženika naloženo je tužitelju L. H. d.o.o. da u roku od 8 dana od dana zaprimanja navedenog rješenja riješi zahtjev za pristup informacijama H. Š. od 15. travnja 2020. godine u skladu s odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama.

2. Tužitelj je protiv citiranog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj ističe da je isto rješenje nezakonito s obzirom da je na ispravno utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenjeno materijalno pravo, konkretno odredba članka 5. stavak 1. točka 2. u vezi članka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama. Navodi da je tuženik pogrešno primijenio materijalno pravo iz razloga što tužitelj nije tijelo javne vlasti u smislu citiranog Zakona, iako je u obrazloženju pravilno utvrdio činjenično stanje kada je naveo da većinski udio u vlasništvu tužitelja ima društvo HEP d.d. (i to 84,18%), te da je društvo HEP d.d. u isključivom vlasništvu RH. Smatra da nije niti jedno od javnopravnih tijela koje spominje odredba članka 5. stavak 1. točka 2. Zakona, da nije pravna osoba čiji je osnivač RH ili jedinica lokalne ili područne (regionalne) samouprave, da ne obavlja javnu službu, da se ne financira iz državnog proračuna ili iz proračuna JNS te da nije trgovačko društvo u kojem RH i GLS imaju zasebno ili zajedno većinsko vlasništvo. Iz vlasničke strukture tužitelju jasno proizlazi da nije u vlasništvu RH te stoga nije tijelo javne vlasti u smislu navedenog Zakona. Iz

izvatka sudskog registra proizlazi da je tužitelj u vlasništvu dva društva i to: HEP d.d. koji je vlasnik ukupno 84,18% temeljnog kapitala tužitelja i P. d.o.o. koji je vlasnik ukupno 15,82% temeljnog kapitala tužitelja. Navedena dva društva imaju zasebnu pravnu osobnost, različitu od njihovog osnivača RH, iz čega slijedi da tužitelj nije u „većinskom vlasništvu“ RH, već je u „većinskom vlasništvu“ navedenih društava u smislu članka 5. stavak 1. točka 2. navedenog Zakona. Smatra da je tuženik neosnovanim tumačenjem odredbe članka 5. stavak 1. točka 2. Zakona proširio primjenu odredbi Zakona na tužitelja, iako iz citirane odredbe Zakona slijedi da je volja zakonodavca bila upravo suprotno, odnosno da se zakon ne primjenjuje na trgovačka društva koja su u vlasništvu drugih trgovačkih društava, kao što je tužitelj. Ističe da nije tijelo javne vlasti, pa stoga nije obavezan omogućiti pristup informacijama u svom poslovanju, pa tako niti o isplatama odvjetnicima temeljem navedenog Zakona, pa je rješenje tuženika nezakonito, a tužitelj izuzet od primjene navedenog Zakona. Poziva se na EU Direktivu 2003/98/EZ i EU Direktivu 2019/1024. Ističe da se bavi komercijalnom djelatnošću koja se sastoji od prodaje zakupa kapaciteta terminala što da proizlazi iz javno dostupnih podataka objavljenih na web stranici tužitelja o zakupu kapaciteta terminala, pa je tako već sada kod tužitelja zakupljeno oko 80% kapaciteta dajući pregled popunjenosti terminala u narednim plinskim godinama od 2021. do 2026. Navodi da je postupajući s dužnom pažnjom, u tri navrata postavio upit Ministarstvu gospodarstva, poduzetništva i obrta Republike Hrvatske koje je nadležno za primjenu odredbi ZJN, koje Ministarstvo je u sva tri slučaja zauzelo stav da tužitelj obavlja djelatnost industrijskog i trgovačkog karaktera iz čega slijedi da se tužitelj ne može smatrati tijelom javne vlasti u smislu odredbi Zakona o pravu na pristup informacijama. Predlaže poništiti osporeno rješenje i odbiti tužbu podnositelja.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je prije donošenja osporenog rješenja pregledao javno dostupne podatke, kao i navode iz dopisa tužitelja od 22. svibnja 2020. godine vezane uz vlasničku strukturu te utvrdio da L. H. d.o.o. jest tijelo javne vlasti te samim time i obaveznik primjene Zakona o pravu na pristup informacijama. Poziva se na odredbu članka 5. stavak 1. točka 2. citiranog Zakona kojeg citira. Navodi da većinski udio u vlasništvu trgovačkog društva L. H. d.o.o. ima trgovačko društvo Hrvatska elektroprivreda – HEP (84,18%) koja je u isključivom državnom vlasništvu, a trgovačka društva osnovana posredstvom pravne osobe koja je nesporno tijelo javne vlasti i sama predstavljaju tijelo javne vlasti. Drugim riječima, kada jedno tijelo javne vlasti osnuje trgovačko društvo koje je u njegovom većinskom vlasništvu (50%+1 dionica), presumpcija je da se i ono smatra tijelom javne vlasti. Istog pravnog stajališta je i Upravni sud Republike Hrvatske izraženog u presudi Us-6433/11 od 26. listopada 2011. godine, odnosno koja daje obrazloženje kako se trgovačka društva koja se nalaze u posrednom vlasništvu RH odnosno tijela JLS, smatraju tijelima javne vlasti. Iz navedenog udjela nesumnjivo proizlazi da Republika Hrvatska ima većinski udio u vlasništvu tužitelja te je tužitelj tijelo javne vlasti iz članka 5. stavak 1. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama. Vezano uz rješavanje predmetnog zahtjeva zainteresirane osobe H. Š. ističe se da je tužitelj donio rješenje od 10. lipnja 2020. godine kojim se odbija zahtjev H. Š. od 15. travnja 2020. godine. Predlaže tužbu odbiti.

4. Zainteresirana osoba H. Š. u odgovoru na tužbu u bitnom ističe da u skladu s člankom 2. stavak 1. točka 1. Direktive 2003/98/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 17. studenoga 2003. godine o ponovnoj uporabi informacija javnog sektora „tijelo

javnog sektora“ znači državna, regionalna ili lokalna nadležna tijela, tijela uređenja javnim površina i druge koje je uspostavilo jedno ili više takvih nadležnih tijela ili jedno ili više takvih tijela uređenih javnim pravom. Prema članku 2. stavak 1. točka 2. navedene Direktive „tijelo uređeno javnim pravom“ znači svako tijelo: a. uspostavljeno za posebnu namjenu zadovoljavanja potreba javnog interesa koje nije industrijske ili konvercijske prirode. Tom Direktivom 2013/37/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. godine o izmjeni Direktive 2003/98/EZ o ponovnoj uporabi informacija javnog sektora nije mijenjan članak 2. stavak 1. i 2. Direktive 2003/98/EZ, već je dopunjen. Kako se pojam „tijelo uređeno javnim pravom“ iz članka 2. stavak 1. točka 2. Direktive 2003/98/EZ odnosi na osnivače tužitelja: HEP-d.o.o. i P. d.o.o. kojih je jedini osnivač Republika Hrvatska, a ne na tužitelja L. H. d.o.o., to se pogrešno tužitelj poziva na te odredbe i pogrešno tumači članak 5. stavak 1. točka 2. Zakona. Nejasno je i pozivanje tužitelja na Zakon o javnoj nabavi kad se taj propis ne primjenjuje na ostvarivanje prava na pristup informacijama ovdje zainteresirane osobe. Potražuje trošak sastava odgovora na tužbu i očitovanja na prijedlog za prekidom postupka prema Tar.br. 23. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., dalje: OT) u iznosu od 2.500,00 kn.

5. Tužitelj je podneskom zaprimljenim kod ovog Suda 3. rujna 2020. godine, u svrhu utvrđivanja činjenica iznesenih u tužbi, dostavio očitovanje Ministarstva financija Republike Hrvatske od 25. srpnja 2019. godine i očitovanja Državnog odvjetništva Republike Hrvatske od 20. svibnja 2019. godine.

6. U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) odgovori na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljeni su tužitelju, a podnesak tužitelja od 3. rujna 2020. su dostavljeni tuženiku i zainteresiranoj osobi.

7. Tužbeni zahtjev tužitelja nije osnovan.

8. Prema stanju spisa predmeta proizlazi da je u konkretnom slučaju zainteresirana osoba podnijela žalbu tuženiku zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od strane tužitelja – L. H. d.o.o., odnosno iz razloga što tužitelj nije u zakonom propisanom roku riješio njegov zahtjev za pristup informacijama koje je zainteresirana osoba podnijela 15. travnja 2020. godine. Zainteresirana osoba je zahtjevom zatražila: presliku zaprimljenih računa za robu ili usluge u razdoblju od 1. siječnja 2019. godine do 15. travnja 2020. godine zaprimljenih od dobavljača: V. I. d.o.o., H. M. d.o.o., M. P. d.o.o., A.-p. d.o.o., R. G. d.o.o., R. H. d.o.o., N. T. d.d, A. N. d.o.o., O. t. Z. d.d., Z. T. d.o.o., T. D. d.o.o., O. d.o.o., i to podatke o plaćanju po navedenom ugovoru i/ili računu.

9. Postupajući po žalbi zainteresirane osobe tuženik je donio osporeno rješenje od 27. svibnja 2020. godine kojim rješenjem je naložio tužitelju da u roku od 8 dana od zaprimanja tog rješenja riješi zahtjev za pristup informacijama zainteresirane osobe, protiv kojeg rješenja je tužitelj podnio ovu tužbu.

10. Ovaj Sud u cijelosti prihvaća izraženo shvaćanje tuženika dato u obrazloženju osporenog rješenja da je tužitelj tijelo javne vlasti u smislu odredbe članka 5. stavak 1. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI), slijedom čega je u obvezi odlučiti o zahtjevu za pristup informacijama zainteresirane osobe H. Š.

11. U postupku koji je prethodio tuženik je nesporno utvrdio, a što tužitelji niti ne osporava, da je tužitelj u većinskom vlasništvu trgovačkog društva HEP d.o.o. i to u

dijelu od 84,18%, koje društvo je u isključivom vlasništvu Republike Hrvatske, pa stoga i po ocjeni ovog Suda tuženik ispravno zaključuje da se i tužitelj smatra slijedom navedenog tijelom javne vlasti u smislu citirane odredbe članka 5. stavak 1. točka 2. ZPPI.

12. Prema odredbi članka 5. stavak 1. točka 2. citiranog Zakona tijelo javne vlasti u smislu tog Zakona, su: tijela državne uprave, druga državna tijela, tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, pravne osobe s javnim ovlastima i druge osobe na koje su prenesene javne ovlasti, pravne osobe čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne ili područne (regionalne samouprave), pravne osobe i druge osobe koje obavljaju javnu službu, pravne osobe koje se u cijelosti financiraju iz državnog proračuna ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave, kao i trgovačka društva u kojima Republika Hrvatska i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju zasebno ili zajedničko većinsko vlasništvo.

13. Stoga imajući u vidu citiranu odredbu Zakona kao i da tužitelj u zakonom propisanom roku iz odredbe članka 20. stavak 1. ZPPI-a, u roku od 15 dana nije odlučio o zahtjevu zainteresirane osobe, pravilno je tuženik pozivom na odredbu članka 25. stavak 7. istog Zakona donio rješenje kojim je naložio tužitelju da riješi zahtjev zainteresirane osobe za pristup traženim informacijama.

14. Obzirom na sve utvrđeno, osporeno rješenje tuženika ovaj Sud ocjenjuje zakonitim, pa je stoga na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a odbijen tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan i riješeno kao pod točkom I. izreke presude.

15. Odluka o troškovima spora utemeljena je na odredbi članka 79. ZUS-a, pa je zainteresiranoj osobi priznat trošak sastava odgovora na tužbu (Tbr. 23.1. u vezi s Tbr. 50.) Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 42/12., 103/14., 118/14., 107/15.) u ukupnom zatraženom iznosu od 2.500,00 kn.

U Zagrebu, 15. travnja 2021.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.